

Chị em tôi

Dắt xe ra cửa, tôi lễ phép thưa :

- Thưa ba, con xin phép đi học nhóm.

Ba tôi mỉm cười :

- Ờ, nhớ về sớm nghe con !

Không biết đây là lần thứ bao nhiêu tôi đã nói dối ba. Mỗi lần nói dối tôi đều ân hận, nhưng rồi lại tặc lưỡi cho qua.

Cho đến một hôm, vừa yên vị trong rạp chiếu bóng, tôi chợt thấy em gái mình lướt qua cùng một đứa bạn. Từ ngạc nhiên, tôi chuyển sang giận dữ và mặc lời năn nỉ của bạn, tôi bỏ về.

Hai chị em về đến nhà, tôi mắng em gái dám nói dối ba bỏ học đi chơi, không chịu khó học hành. Nhưng đáp lại sự giận dữ của tôi, nó chỉ thủng thẳng :

- Em đi tập văn nghệ.

- Mà tập văn nghệ ở rạp chiếu bóng à ?

1. Cô chị nói dối ba để đi đâu ?
2. Vì sao mỗi lần nói dối, cô chị lại thấy ân hận ?
3. Cô em đã làm gì để chị mình thôi nói dối ?
4. Vì sao cách làm của cô em giúp được chị tỉnh ngộ ?

Nó cười, giả bộ ngây thơ :

- Ủa, chị cũng ở đó sao ? Hồi nãy chị bảo đi học nhóm mà !

Tôi sững sờ, đứng im như phỗng. Ngược nhìn ba, tôi đợi một trận cuồng phong. Nhưng ba tôi chỉ buồn rầu bảo :

- Các con ráng bảo ban nhau mà học cho nên người.

Từ đó, tôi không bao giờ dám nói dối ba đi chơi nữa. Thỉnh thoảng, hai chị em lại cười phá lên khi nhắc lại chuyện nó rủ bạn vào rạp chiếu bóng chọc tức tôi, làm cho tôi tỉnh ngộ.

Theo LIÊN HƯƠNG

⊙

- **Tặc lưỡi** : bặt lưỡi thành tiếng để tỏ ý bỏ qua, dù còn phân vân, áy náy.
- **Yên vị** : ngồi yên vào chỗ.
- **Giả bộ** : giả vờ.
- **Im như phỗng** : không động cựa hoặc nói năng gì, như một bức tượng.
- **Cuồng phong** : gió to, bão. Nghĩa trong bài : cơn giận.
- **Ráng** (tiếng Nam Bộ) : cố gắng.